

Літературний жанр "вілопоетіка"

Ярослав Брунько

Літературний жанр — Вілопоетіка (Villoroetica)

(від латин. Villa – село, poetica – поезія)

Автор: Брунько Ярослав Олександрович

Дата створення: 6 липня 2026 року

Визначення: Вілопоетіка — це літературний жанр, що зосереджується на естетизації сільського життя, дачного побуту, органічного зв'язку людини з природою та філософського осмислення циклічності пір року.

ОСНОВНІ ОЗНАКИ ЖАНРУ:

Щоб твір можна було класифікувати як "вілопоетіку", він має відповідати наступним критеріям:

- **Локальна іманентність:** дія відбувається за межами урбаністичного простору. Село, дача або природний ландшафт є не просто тлом, а повноцінним учасником (суб'єктом) вірша.
- **Сенсорна деталізація:** акцент на відчуттях, характерних для природи: запах скошеної трави, тактильні відчуття від роботи із землею, звуки сільського світанку, смак продуктів власного вирощування.
- **Філософія "Малого простору":** вілопоетіка прославляє красу в буденних, малих речах — доглянутій грядці, вечірньому чаюванні на веранді, старій яблуні. Це втеча від міського шуму до споглядання.
- **Екологічний світогляд:** взаємодія з природою будується на принципах поваги та гармонії, а не підкорення.
- **Ритміка спокою:** поетична форма зазвичай має плавний, розмірений ритм, що імітує розміреність сільського плину часу.

ФІЛОСОФСЬКЕ ПІДҐРУНТЯ:

Вілопоетіка протиставляє себе урбаністичній тривожності. Вона покликана повернути людину до її витоків, знайти "заземлення" (метафоричне та буквальне) у сучасному світі, що швидко цифровізується.

"Там, де закінчується асфальт, починається справжній діалог із собою. Вілопоетіка — це спосіб чути шепіт землі, коли світ навколо втрачає тишу."
(Ярослав Брунько)

ПРИКЛАД ВІРША

"Заземлення"

Тут час інакше міряє свій крок —
Відлунням тиші у густій траві.
Мій дім — це не бетонний острівець,
А спокій в кожній сонячній главі.

Я тут вчусь слухать мову яблунь старих,
Пити росу з долонь свіжого ранку.
Вілопоетіка — це сміх
Моїх думок на теплій веранді.